

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin krádeže atď., následkom rozporu o príslušnosť medzi krajským súdom v K. a krajským súdom v T. po vypočutí generálneho prokurátora v neverejnom zasedaní senátu takto sa usniesol: Spisy sa vracajú krajskému súdu v K. bez rozhodnutia o údajnom rozpore o príslušnosť.

D ô v o d y:

Proti A. a B. zavedené je u krajského súdu v K. trestné pokračovanie pre dvojnásobný zločin krádeže podľa §§ 70, 333, 336, č. 3, 338 tr. z. a § 49, odst. 2, č. 2 a 3 tr. nar., ktorý spoločne spáchali jednak v M. v Maďarsku a jednak v S. rovnako v Maďarsku, a proti B. okrem toho pre ďalší zločin krádeže podľa tých istých ustanovení kvalifikovaný, spáchaný v K. V súvislosti s tým vedie sa trestné pokračovanie proti C. a D. pre zločin ukryvačstva podľa § 370, odst. 1 tr. z., spáchané medzi inými aj tým, že nadobudli v K. veci pochádzajúce z krádeží spáchaných A. a B. v Maďarsku.

Krajský súd v K. postúpil spisy krajskému súdu v T., neuznavši svoju príslušnosť a krajský súd v T. sa prehlásil tiež nepríslušným a spisy krajskému súdu v K. vrátil.

Na to krajský súd v K. predložil spisy najvyššiemu súdu k rozhodnutiu o rozpore o príslušnosť.

Za tohoto stavu nemohol ešte najvyšší súd vo veci rozhodnúť, lebo tu nie je ešte rozpor o príslušnosť, kým ešte žiaden zo súdov prichádzajúcich v úvahu nevyniesol odôvodnené usnesenie o tom, že svoju príslušnosť neuznáva a v dôsledku toho tiež ani nebolo rozhodnutie súdov doručené zúčastneným stranám, takže vlastne ešte žiaden z uvedených súdov p r a v o p l a t n e o svojej nepríslušnosti nerozhodol. Boly preto spisy vrátené bez rozhodnutia.

Čís. 5992.

Bylo-li rozsudkem nalézacího soudu rozhodnuto o obžalobě pro přečin podle § 1 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky min. sprav. čís. 145/1933 Sb. z. a n., jest opravným prostředkem proti němu zmateční stížnost bez ohledu na to, zda rozhodoval senát pětičlenný nebo — ježto se strany vzdaly účasti kmetů podle § 16, odst. 2 cit. zákona — senát tříčlenný a zda rozsudek kvalifikuje žalobní čin jako přečin, nebo, použiv § 262 tr. ř., jako přestupek.

Opravný prostředek je posuzovati podle jeho obsahu a smyslu, nikoli podle mylného označení.

Navrhl-li soukromý žalobce uveřejnění rozsudku podle § 12 zákona o ochraně cti s doložkou, že při hlavním přelíčení označí časopisy, v nichž se má rozsudek uveřejniti, a neučinil-li tak, je postupovati tak, jako kdyby návrh ten vůbec učiněn nebyl. Bez návrhu takového není přípustný výrok podle uvedené stati zákona.

I.

(Rozh. ze dne 12. října 1937, Zm II 408/37.)

Srovnej k odst. 1. rozh. č. 2122, 2672, 2715, 3066 Sb. n. s. tr.; k odst. 2 rozh. č. 1795, 2177, 3351, 3660 Sb. n. s. tr.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnul o zmatečných stížnostech soukromého žalobce a obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný částečně uznán vinným přestupkem podle § 4 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. a částečně podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby, vznesené naň pro přečin pomluvy podle § 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., uvedl

v d ů v o d e c h :

K námitkám obsaženým v odvodech obou stran podotýká se především po stránce formální:

Rozsudkem nalézacího soudu bylo rozhodnuto o obžalobě vznesené pro přečin podle § 2 zák. o ochraně cti. Nejde tedy o přestupkovou věc po rozumu § 16, odst. 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. Na tom nic nemění, že se strany podle § 16, odst. 2 cit. zák. vzdaly účasti kmetů a že nalézací soud, postupuje podle § 262 tr. ř., kvalifikoval stíhaný čin, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným, jako přestupek zanedbání povinné péče podle § 4 cit. zák., a přes zmíněné překvalifikování nalézacím soudem nelze popřít, že předmětem hlavního přelíčení byl podle obsahu pravoplatné obžaloby přečin pomluvy.

Neprávem doličuje proto soukromý žalobce, že obžalovaný měl podat odvolání po rozumu § 16, odst. 4 cit. zák. a nikoli zmateční stížnost.

Co se pak týče opravného prostředku soukromého žalobce, ohlásil tento zmateční stížnost a odvolání z výroku o trestu a o podmíněném odsouzení, nehledíc k výroku o útratách, proti němuž je ovšem přípustná jen stížnost (§ 392 tr. ř.). Pokud jde o osvobozující část rozsudku, provedl soukromý žalobce opravný prostředek jen jako odvolání, vycházející zřejmě z mylného názoru nahoře již zmíněného, jehož pochybenost jest obzvláště na bílé dni u zprošťující části rozsudku, je-li tu předmětem rozsudku i domnělý přečin a nikoli přestupek.

Leč přes to je odvod obžalovaného na omylu, pokud zastává názor, že nutno zmateční stížnost soukromého žalobce zamítnouti jako neprovedenou a jeho odvolání v příčině výroku o vině jako nepřípustné. Nelze říci, že soukromý žalobce podal vědomě nesprávný prostředek opravný (rozh. č. 4034 Sb. n. s.), nýbrž jde tu o nesprávné označení opravného prostředku následkem nesprávného právního názoru. Podle obsahu, směru a cíle domnělého provedení odvolání je také nepochybné, že soukromý žalobce hodlal provést opravný prostředek napadající zprošťující výrok, tedy zmateční stížnost skutečně i včas opověděnou. Platí

tu proto podle ustálené judikatury zásada, že opravný prostředek má býti posuzován podle svého obsahu a smyslu a nikoli podle svého mylného označení. — — —

Výrok ve smyslu § 12 zák. o ochraně cti odpadá, neboť soukromý žalobce navrhl sice příslušný výrok v obžalovacím spise, leč s doložkou, že časopisy (ohledně nichž má mu býti přiznáno právo k uveřejnění rozsudku) označí při hlavním přelíčení. Poněvadž se tak při hlavním přelíčení podle jediné směrodatného obsahu protokolu o hlavním přelíčení nestalo, je vycházeti z předpokladu, že tu návrhu po rozumu § 12 zákona není. Bez návrhu žalobcova není však výrok podle § 12 zák. o ochraně cti přípustný.

II.

(Rozh. ze dne 13. října 1937, Zm II 356/37.)

Právní zásadu uvedenou v odstavci prvním záhlaví předchozího rozhodnutí (I.) vyslovil nejvyšší soud i v tomto druhém rozhodnutí a poznámenal k tomu

v d ů v o d e c h :

K vývodům odvodu obžalovaných nutno především podotknouti, že je nesprávné jejich stanovisko, jako by v souzeném případě bylo přípustným opravným prostředkem jen odvolání po rozumu § 16, odst. 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. a nikoli zmateční stížnost. Rozhodnutí soudu zrušovacího odvodem citovaná vyslovují sice, že i takový rozsudek pětičlenného kmetského senátu, jímž byl obžalovaný odsouzen jen pro přestupek podle § 4 cit. zák., je napadati co do viny zmateční stížností a nikoliv odvoláním, poněvadž opravné řízení zmíněným ustanovením (dříve § 28, odst. 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. v původním znění) nebylo upraveno podle obsahu rozsudku tím kterým soudem vyneseno, nýbrž podle sestavení senátu, před kterým byla věc v první stolici projednána; leč v souzeném případě jde o rozsudek, jehož předmětem jsou domnělé p ř e č i n y podle §§ 1—3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. a jenž byl vyneseno tříčlenným senátem jen proto, že se strany souhlasně zřekly účasti kmetů (§ 16, odst. 2 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhl. č. 145/1933 Sb. z. a n.). Ze znění odst. 2 a 4 cit. zák. vyplývá jasně, že takové vzdání se nemění nic na úpravě opravného řízení a že zejména nemůže býti důvodem pro použití odstavce čtvrtého, jehož předpis je výlučně omezen na »rozsudky ve věcech p ř e s t u p k o v ý c h«.

Čís. 5993.

Šofér z povolania vykonáva »svoje povolanie« (§ 310, odst. 2 tr. zák.) i vtedy, keď — trebárs len z ochoty — prevezme na žiadosť opileho majiteľa auta riadenie jeho vozu.

(Rozh. zo dňa 12. októbra 1937, Zm III 476/37.)